

Adonis. Kesä

Yön hiljaiset tuoksut. Lehti,
valkeaksi huuhtoutunut, täyttää sokean vaikenemisen.
Aro, hyppyrotan pelokkaan
liikkeen, kotkan unisen katseen läpäisemä
hengittää sarastusta. Meiltä vaaditaan
miehuullisuutta; tässä ja nyt. Sydän
vastasi kutsuun – valkoinen
tila, verinorot, jälkiesi jälki
usvaisessa puheettomuudessa. Aamu. Linnunpojan
ensi askeleet taivaan suuntaan – oksalta
oksalta, räpistele siipiä, no.
Minun taas
ei ole suotu ottaa askeltakaan. Ja sinä puhut: “Meidät
on tuomittu vapauteen, mutta menetimme
sen heti. Rukoile hiljaisuudessa”, puhut, mutta itse
laitat päälle REM:in, ja tanssit kuin
niiden solisti kohuvideolla. Ja sinä
kadotat uskontosi. Ja minä. Samalla kun
nauravat tytöt valitsevat kukkia
ja jumala hymyilee nupuista.
Sano,
mitä minä miehuullisuudella, jos sinä
käännyt minusta, minun kultaiseni?

Hamdam Zakirov

Suomentanut: Jukka Mallinen

Myytti

Nuori mullah seisoo suonikkaalla kummulla,
punatukkainen turkkilainen on turhautunut rajaseutujen
uuvuttavaan tapahtumattomuuteen. (Ei
ole maailmassa paperia, joka kieltäisi meitä
nauttimasta kuoleman makeaa juomaa, hän sanoi.)
Laaksossa, tasaisten hautarivien välissä, on keltaisten
pensaiden alla savikyttyrä, ilma saasteista raskas.
Hän näkee etelän kädet hautamonumenttien ihottuman yllä, on
heinäkuun puoliväli. Miehen harmaa aataminomena
peitti kappaleen kannokkoista aukeaa
ja kaukana näkyvän valkaistun siirtomaatyyllisen talon. Kasvoin
toisessa paikassa, mutta kaupungin laitamilla minäkin, sano
sumun verhoama mies (nuoren buharalaisen kuparikasvoilla ei ole
selkeitä piirteitä). Hetkeä aiemmin
savunharmaa puhuri on pyyhkäissyt tien yli, ja sinä
suljet silmäsi, niin kuin taivaallinen korkeus olisi imenyt
itseensä keskipäivän auringon. Kotiin laahustaa
kourallinen ihmisiä, hätistelevät karpäsiä, joukko unissakävijöitä.
Ajattelen, kuinka he etäännyvät kumarassa
rosoisiksi haljenneiden seinien läpi, ja nuutunut pilkantekijä
istuutuu katonreunukselle pitkään perjantaihin.

Šamšad Abdullajev

Suomentanut: Riina Katajavuori